

[Niels Helveg Petersen.]

differentieringen, at det ikke har megen mening at udskille eksportindustrien selvstændigt, at man måtte give tilsvarende fordele til den industri, der producerer for hjemmemarkedet og holder import borte, og hvis man må gennemføre en sådan sondring, så bliver de administrative problemer ved at gennemføre en rentedifferentiering selvsagt af en sådan karakter, at man må anse det for at være umuligt at gennemføre en rentedifferentiering af den karakter.

Vore fremtidige økonomiske muligheder og også vore muligheder for at bevare en stor økonomisk selvstændighed i forhold til udlandet er nøje forbundet med, at vi herhjemme sætter os selv i stand til at udvikle en teknisk avanceret industri. Det nordiske økonomiske samarbejde kan blive en kraftig løftestang, men også på et helt nationalt grundlag kan vi gøre mere end hidtil, og det nytter ikke at tro, at vi har fundet det endelige svar på ansvarsfordelingen mellem det private erhvervsliv og staten på dette område.

Statsministeren sluttede sin åbningstale med at sige, at folketinget måtte have mod, styrke og klogskab til at sætte ind over for problemerne, hvor de melder sig. Jeg tror, der er én ting, folketinget i sit daglige arbejde har endnu mere brug for, og det er sans for det væsentlige, for proportionerne. Det forekommer mig, at der stadig væk er noget fornærmet og noget krænket over oppositionens angreb. Det behøver regeringspartierne sådan set ikke at tage så tungt, for jeg tror ikke, oppositionen vinder sig selv større respekt på den måde, men det alvorlige ved det er, at folketingets arbejde for let kommer til at tage skade derved, og det synes jeg ikke vi har lov til og råd til.

Folketinget som institution og som det ledende organ i det parlamentariske demokrati har vældige problemer, som rejses af hele den vældige teknologiske udvikling, vi gennemlever. Spørgsmålet er, om folketinget i tilstrækkeligt omfang i øjeblikket har gjort sig selv i stand til at styre den tekniske og økonomiske udvikling og ikke er henvist til at sætte stempel på eksperternes forslag. Folketinget står i den udvikling, samfundet er inde i, over for vældige proble-

mer med at administrere sin egen rolle i samfundets udvikling, og det kræver, hvis vi skal kunne klare det, først og fremmest sans for det væsentlige, og jeg synes desværre ikke, det er det, der hidtil har præget oppositionens arbejde.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.34.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Aksel Larsen: Det var jo ikke ligefrem i en tilstand af ulidelig spænding, folketinget afventede statsministerens redegørelse for rigets almindelige stilling og de af regeringen påtænkte foranstaltninger. Vi er følgelig ikke skuffet. Alligevel må det nok siges, at talen forekom mere almindelig og farveløs, end statsministertaler ved folketingsårets begyndelse plejer at være. Talens og dens skriftlige supplements konkrete og kontante indhold stod i omvendt forhold til manuskripterens store sidetal.

Det kan naturligvis skyldes, at regeringen endnu ikke helt har genvundet kræfterne efter de store krafttag i folketingsåret 1968-69 med de 250 lovforslag; med kildeskattelovgivningens og kildeskattehusets problemer, med kommunalreform og byrdefordeling, med jordlovgivning, landbrugsstøtte, finanspolitisk og pengepolitisk henholdsvis slækning og stramning og meget, meget mere.

Det kan vel også skyldes, at der ikke er og ikke kan herske enighed i alle eller blot de væsentligste spørgsmål mellem regeringens partier og inden for regeringspartierne. Denne naturlige uenighed, som vi kun betinget glæder os over, er jo ikke blot kommet til udtryk på landsmøderne og gennem de taler, der er holdt i sommerens løb, men også gennem statsministerens tavshed om sådanne spørgsmål som parcelhusbeskatningen, momsprocenten, universitetsplaceringen og adskilligt andet. Regeringen lever